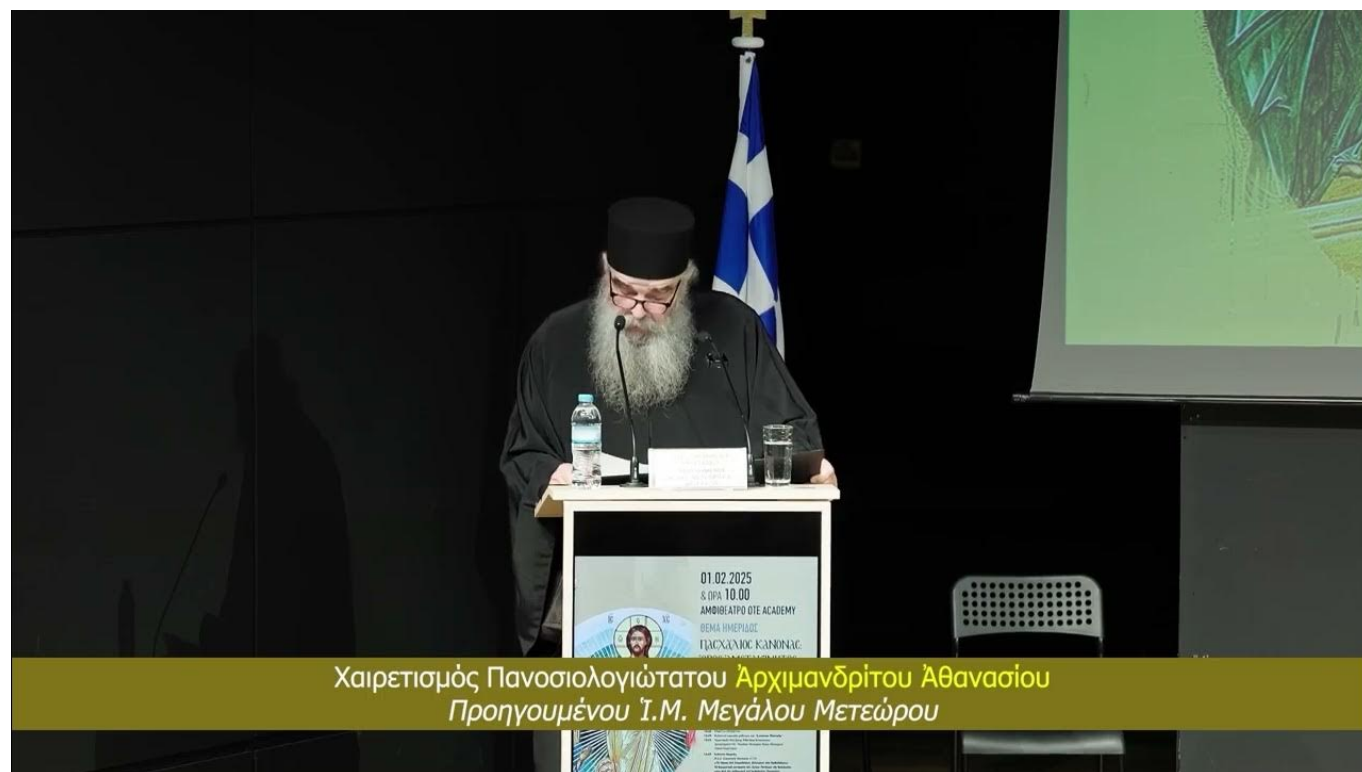

Χαιρετισμός Πανοσιολογιώτατου **Ἀρχιμανδρίτου Ἀθανασίου**
Προηγούμενου **Ἱ.Μ. Μεγάλου Μετεώρου**

Κάτω από το βίντεο ακολουθεί απομαγνητοφωνημένη η ομιλία

fRSHr3as76A

Χαιρετισμός

Ἀρχιμ. Ἀθανασίου Ἀναστασίου, Προηγούμενου Ἱ.Μ.Μ. Μετεώρου

Στὴν ἡμερίδα τῆς Ἑστίας Πατερικῶν Μελετῶν

Πασχάλιος Κανόνας:

Ὅρος ἀμετακίνητος ἐνότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

Ἀθήνα, 1 Φεβρουαρίου 2025

Αἰδεσιμολογιώτατοι, πολυσέβαστοι, πολυτίμητοι καὶ γενναιώτατοι Πατέρες τῆς Ἑστίας Πατερικῶν Μελετῶν, γνήσια τέκνα καὶ θυσιαστικοὶ συνεχιστές τοῦ ὁμολογιακοῦ ἔργου τοῦ ἀειμνήστου ἁγιασμένου Γέροντός Σας Σαράντη Σαράντου, τοῦ ὁποίου ἡ εὐχή εἶθε νὰ κατευθύνει καὶ τὴν παροῦσα Σύναξη.

Εὐρισκόμενοι σήμερα ἀνάμεσά σας, σ' αὐτὴ τὴν εὐλογημένη σύναξη σεβαστῶν καὶ ἀγαπητῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν· σύναξη ἐπαγρύπνησης, ἀφύπνισης καὶ ἀντίδρασης σὲ ὅσα ἀντορθόδοξα καὶ ἀλλοτριωτικὰ τῆς πίστεώς μας τεκταίνονται στίς μέρες μας· γνωρίζοντας τούς προβληματισμούς καὶ τίς ἀνησυχίες σας· νιώθοντας τὸν παλμό καὶ τὸν δυναμισμό σας· ἀφουγκραζόμενοι τὴ μυστικὴ ἀγωνία τῆς ψυχῆς σας,

ξεπηδᾷ από μέσα μας μιά πηγαία δοξολογία πρὸς τὸν Πανάγιο Τριαδικό Θεό μας, πού μᾶς ἔχει χαρίσει τὴν ἀμώμητη πίστη μας, τὴν ἀγία μας Ὁρθοδοξία.

Δόξα τῇ Ἀγίᾳ καὶ Ὁμοουσίῳ καὶ Ζωοποιῷ καὶ Ἀδιαιρέτῳ Τριάδι.

Πάντοτε νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΜΕΓΑ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ!

Προσφιλέστατοι ἀδελφοί μας,

Μέ ἀφορμὴ τὴν ἐφετινὴ σύμπτωση τῆς ἡμερομηνίας τοῦ Πάσχα, καὶ ὀρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων, καὶ τὴν ταυτόχρονη ἐπέτειο τῶν 1700 ἐτῶν ἀπὸ τὴν Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο τῆς Νικαίας, ἐκδηλώνεται στοὺς κύκλους τῶν οἰκουμενιστῶν μιά ἔντονη κινητικότητα γιὰ καθιέρωση κοινοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα μέ τοὺς ἑτεροδόξους. Εἶχαμε, ἔτσι, μιά σειρά ἀπὸ παρεμβάσεις, τοποθετήσεις, δηλώσεις καὶ συναντήσεις, σέ κορυφαῖο ἐπίπεδο, ἀνάμεσα σέ ἐκπροσώπους τοῦ Βατικανοῦ καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Σέ αὐτό τὸν σύντομο χαιρετισμό μας δέν θά εἰσέλθουμε, βεβαίως, στό θέμα τῆς ἡμερίδος, καθὼς μιά σειρά ἀπὸ ἐκλεκτοὺς εἰσηγητές θά παρουσιάσουν τὴν ἱστορικὴ ἐξέλιξη του καὶ θά ἀναδείξουν μέ τεκμηριωμένα ἐπιχειρήματα τὴν ἀκριβῆ διάσταση τῶν πραγμάτων.

Θεωροῦμε, ὅμως, ὑποχρέωσή μας ἱερὴ νά τονίσουμε ὅτι τό ὅλο ἐγχείρημα ἐντάσσεται στὴν πάγια τακτικὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, νά λαμβάνει καὶ νά ἐπιβάλλει τίς αὐθαίρετες οἰκουμενιστικὲς ἐπιλογές του, χωρὶς τὴ σύμφωνη γνώμη τῶν Τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ἡ ὑπεροχικὴ αὐτὴ πρακτικὴ τοῦ Φαναρίου κατέληξε πλέον νά λειτουργεῖ ὡς πρωτεῖο ἐξουσίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλει κάθε φορά τίς δικές του ἐπιλογές καὶ ἀποφάσεις, ὑπερβαίνοντας αὐθαίρετα καὶ κατ' ἐξακολούθηση τό ρόλο του, ὡς συντονιστοῦ καὶ μόνο, στοὺς θεολογικοὺς διαλόγους καὶ τίς διορθόδοξες ὑποθέσεις.

Αὐτὴ ἡ ἐπιβολὴ πρωτείου ἐξουσίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, θεωροῦμε ὅτι ἀποτελεῖ τὸν ὑψιστο πνευματικὸ κίνδυνο τῶν ἡμερῶν μας. Πρόκειται γιὰ μιά ἐκκλησιολογικὴ ἐκτροπὴ πού ἔχει ἤδη ἐπιφέρει καὶ ἀπειλεῖ νά ἐπιφέρει ἀκόμη μεγαλύτερα δεινὰ στὴν Ἀγία Ὁρθοδοξία μας. Πρόσφατο κραυγαλέο ὅσο καὶ θλιβερό παράδειγμα αὐτοῦ τοῦ ἐπεκτατισμοῦ καὶ τῶν μεθόδων ἐπιβολῆς τοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου εἶναι ἡ ἀντικανονικὴ παραχώρηση τοῦ οὐκρανικοῦ «αὐτοκεφάλου» -τό ὁποῖο δέν ἔχουν ἀναγνωρίσει οἱ 10 ἀπὸ τίς 14 Τοπικὲς Ἐκκλησίες- καθὼς καὶ τό αὐθαίρετο δικαίωμα νά ἐπεμβαίνει, νά παρεμβαίνει καὶ νά ἐπιβάλλεται ἀντικανονικά στίς Τοπικὲς Ἐκκλησίες, ὅχι ὡς Πρῶτος μεταξύ ἴσων, κατέχων τὰ πρεσβεῖα τιμῆς, ἀλλὰ ὡς «Πρῶτος ἄνευ ἴσων» καὶ διεκδικῶν πρωτεῖο ἐξουσίας. Μάλιστα στίς 20 Φεβρουαρίου 2019, μέ σχετικὴ ἐπιστολὴ του πρὸς τὸν μακαριστό Ἀρχιεπίσκοπο Ἀλβανίας κυρό Ἀναστάσιο, διετύπωνε τὴν ἄποψη -ἢ ὁποία, ἀπ' ὅσο

γνωρίζουμε δέν έχει ανακληθεῖ μέχρι σήμερα- ὅτι τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο μπορεῖ νά ἐπεμβαίνει σέ ὅλα τά ζητήματα τῶν Τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἴτε αὐτεπαγγέλτως εἴτε κατόπιν αἰτήσεώς τους. Ἄς διαβάσουμε καί τό σχετικό ἀπόσπασμα: **«...Ὡς ἐκ τούτου, οὐ μόνον ἔνθα περί Δογμάτων καί ἱερῶν Παραδόσεων καί Κανονικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Διατάξεων ἢ περί γενικῶν ζητημάτων ἀφορώντων εἰς ὁλόκληρον τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἀλλά καί ἐν πᾶσι τοῖς σχετικῶς σπουδαίοις ἐπί μέρους ζητήμασι τοῖς ἐνδιαφέρουσι ταύτην ἢ ἐκείνην τήν Τοπικήν Ἐκκλησίαν, ἡ κηδεμονική πρόνοια καί ἀντίληψις τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας παρεμβαινούσης -ποῖ μέν [=ἄλλοτε μέν], αὐτεπαγγέλτως καί ὡς ἐκ καθήκοντος, ποῖ δέ [=ἄλλοτε δέ], κατ' ἐπίκλησιν τῶν ἐνδιαφερομένων- καί παρεχούσης τήν ἀποτελεσματικήν αὐτῆς συμβολήν, πρὸς διαίτησιν καί ἐπίλυσιν διαφορῶν ἀναφυσισῶν μεταξύ τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, πρὸς διευθέτησιν διαφωνιῶν μεταξύ ποιμένων καί ποιμνίου...» (!).**^[1]

Ἡ ἐπιδίωξις αὐτή γιά ἀυθαίρετη πρωτοκαθεδρία ἔλαβε θεσμικό μανδύα στήν ψευδοσύνοδο τοῦ Κολυμπαρίου τῆς Κρήτης, ἡ ὁποία τελικῶς οὔτε Σύνοδος ἦταν οὔτε Ἁγία ἦταν οὔτε Μεγάλη^[2], στηρίχτηκε δέ στίς αἰρετίζουσες ἀπόψεις τοῦ πρό διετίας ἀποδημήσαντος Μητροπολίτου Περγᾶμου Ἰωάννου Ζηζιούλα περί τῆς Ἐκκλησίας, ὡς εἰκόνας τῆς Ἁγίας Τριάδος^[3], γιά τήν ὑποστήριξη τῆς ἐπιβολῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ὡς Πρώτου ἄνευ ἴσων στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

Ὁ Μητροπολίτης Περγᾶμου θεωρεῖ ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὅπου (κατ' αὐτόν) ὑπάρχει μία τάξη, σύμφωνα μέ τήν ὁποία ὁ Θεός Πατέρας ἔχει τό «πρωτεῖο ἐξουσίας» καί ἀκολουθοῦν ὁ Υἱός καί τό Ἅγιο Πνεῦμα. Αὐτό τό πρότυπο τό κατεβάζει σέ κτιστό ἐπίπεδο, θεωρώντας ὅτι αὐτός πού ἔχει τά πρεσβεῖα τιμῆς (βάσει τῶν κανόνων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων) κατέχει καί Πρωτεῖο ἐξουσίας ἄνευ ἴσων. Κατά τόν Ἁγ. Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ, ἡ Ἁγία Τριάδα δέν ὑπόκειται σέ τάξη, εἶναι ὑπέρ τήν τάξη^[4].

Στήν οὐσία ὁ Μητροπολίτης Περγᾶμου ὑποπίπτει στό θεμελιῶδες θεολογικό σφάλμα τῆς δυτικῆς θεολογίας, δηλαδή συγχέει τήν αἰδίο Τριάδα (τήν κατά κυριολεξία θεολογία) μέ τή Θεία Οἰκονομία (δηλ. τήν φανέρωση - ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ στήν κτίση καί στήν ἱστορία). Πραγματοποιεῖ αὐθαιρέτως τό κατέβασμα αὐτό τῆς αἰδίου Τριάδος χωρίζοντας ἀξιολογικά τά ὀνόματα τῶν προσώπων σέ κτιστό ἐπίπεδο μέσα στό θεανθρώπινο Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Κι ὅμως κατά τή διατύπωση - ἐπίκληση τοῦ ὀνόματος τοῦ Παναγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ μας θεσπίστηκε ἐξ ἀρχῆς ἀπό τήν Ἐκκλησία, ὅχι ἡ καθ' ὑπόταξη σύνδεση ἢ τό ἀσύνδετο σχῆμα, ἀλλά ἡ παρατακτική σύνταξη, ἡ ὁποία ὡς γνωστόν παρατάσσει ὁμοίους ὅρους ἢ ὁμοίες προτάσεις. Δηλαδή λέμε· «Δόξα τῷ Πατρί καί τῷ Υἱῷ καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι» καί ἐννοοῦμε τά τρία ὀνόματα τῶν τριῶν Προσώπων τοῦ ἐνός Τριαδικοῦ Θεοῦ μας, κατά παράταξη ἰσότητος καί ὅχι ἀξιολογικά^[5]. Διαπιστώνουμε, λοιπόν, μέ θαυμασμό, πόσο προσεκτικοί ἀκόμα καί στήν παραμικρή λεπτομέρεια τῆς διατύπωσης ὑπῆρξαν οἱ ἅγιοι καί θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας μας!

Πρωτείο εξουσίας δέν υπάρχει διατυπωμένο από τούς αγίους Πατέρες καί τούς Κανόνες όλων τών Οικουμενικῶν Συνόδων, οἱ ὅποιοι, βεβαίως, δέν εἶναι ἀναθεωρήσιμοι. Ἐδῶ καί δύο χιλιάδες χρόνια ἡ Ἐκκλησία μας τηρεῖ ἐπακριβῶς ὅσα «πανταχοῦ, πάντοτε καί ὑπό πάντων ἐπιστεύθη»^[6]. **Στήν Ὁρθοδοξία δέν υπάρχει πρωτείο εξουσίας, ἀλλά πρεσβεῖα τιμῆς,** σύμφωνα μέ τόν Γ' Κανόνα^[7] τῆς Β' Οἱκ. Συνόδου καί τόν ΚΗ' Κανόνα^[8] τῆς Δ' Οἱκ. Συνόδου. **Ὁ Χριστός εἶναι ὁ μόνος πρωτεύων ὡς Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας καί ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πρωτεύων.** Ὅπως ρητά ἀναφέρει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στήν πρός Κολασσαεῖς ἐπιστολή του: **«καί αὐτός ἐστίν ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος, τῆς ἐκκλησίας· ὃς ἐστίν ἀρχή, πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν, ἵνα γένηται ἐν πᾶσιν αὐτὸς πρωτεύων»**^[9]. Τό ἀντίκρουσμα τῆς πίστεως εἶναι αὐτό: ὅτι ὁ Χριστός εἶναι παρ' ἡμῖν καί ἐν ἡμῖν, ὡς ζωή, πρωτεύων.

Ἡ παραδοχή πρωτείου εξουσίας ἄνευ ἴσων εἶναι βλασφημία κατά τοῦ Χριστοῦ, ὡς Κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ἐγράφε χαρακτηριστικά ὁ μακαριστός Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γρηγορίου π. Γεώργιος Καψάνης: **«Ἡ παραδοχή πρωτείου δικαιοδοσίας [ἐξουσίας] ἐπὶ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας, δηλαδή τό νά εἶναι ἕνας ἐπίσκοπος κεφαλὴ καί ἀρχή ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, ἔστω ἐπιφορτισμένος μέ ἕνα ρόλο διακονίας, εἶναι βλασφημία κατά τοῦ Προσώπου τοῦ Χριστοῦ ὡς μοναδικῆς Κεφαλῆς τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Τό πρωτείο δικαιοδοσίας [ἐξουσίας] συνιστᾷ ἀνατροπὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας, σύμφωνα μέ τήν ὁποία ὑπεράνω πάντων τῶν ἐπισκόπων εἶναι ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος»**^[10]. Ἡ Ἐκκλησία διοικεῖται συνοδικῶς ἐδῶ καί δύο χιλιάδες χρόνια. Ὅ,τι γίνεται ἐκτός συνοδικότητος, ἀκυρώνει τή χαρισματική παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στό μυστηριακό Του Σῶμα, τήν Ἐκκλησία.

Τό πρωτείο ἐξουσίας, οὐσιαστικά, εἶναι **ἀντιποίηση ἀρχῆς(!).** Ποιά εἶναι ἡ ἀρχή; **Εἶναι ὁ θεάνθρωπος Χριστός, ὡς Κεφαλὴ τοῦ θεανθρωπίνου Σώματος, τῆς Ἐκκλησίας.** Τώρα, ὁ ἄνθρωπος (καί ἐν προκειμένῳ ὁ Πατριάρχης) διεκδικεῖ τή θέση τῆς θεανθρώπινης Κεφαλῆς καί ἀντιποιεῖται τήν θεανθρώπινη Ἀρχή(;). Ἔτσι, λοιπόν, μέ τό πρωτείο ἐξουσίας ἀφενός μέν ἀκυρώνεται ἡ θεανθρώπινη Ἀρχή, ἀφετέρου δέ ἀκυρώνεται στήν πράξη τό συνοδικό σύστημα διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτό σημαίνει τόν παραμερισμό τῆς ἐνεργοῦς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τό ὅποιο ἐγγυᾶται τήν ἐν Χριστῷ Διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, τόν παραμερισμό, δηλαδή, τῆς ἐπιστάσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τό ὅποιο ὁδηγεῖ τήν Ἐκκλησία **«εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν»**^[11]. **«Ἐδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καί ἡμῖν»**^[12], πού σημαίνει ὅτι οἱ ἀποφάσεις εἶναι συνοδικές-συνεργατικές μέ τήν ἐποπτεία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔτσι, ὅπως ἔγινε στήν πρώτη Ἀποστολικὴ Σύνοδο τῶν Ἱεροσολύμων καί διατυπώνεται στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων.

Τό πρωτείο ἐξουσίας εἶναι οὐσιαστικὰ διασπαστικό τῆς ἐνότητος τῆς πίστεως καί τῆς ἁγιοπνευματικῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνεργεῖ ταξικά καί ἐπομένως τοξικά δηλητηριάζοντας τό θεανθρώπινο Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνεργεῖ διαμετρικά ἀντίθετα πρός τό ἴδιο τό Ἅγιο Πνεῦμα, τό ὅποιο ἁγιάζει καί τελειοποιεῖ τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Τό Ἅγιο Πνεῦμα θά ὁδηγήσει στήν ἀλήθεια καί «τά ἐρχόμενα ἀναγγελεῖ ὑμῖν»^[13]. Ἀνθρωπίνως, μέ αὐτές τίς ὁλέθριες πρωτοβουλίες τοῦ Πατριάρχου, τοῦ «δῆθεν» πρώτου ἄνευ ἴσων, καί τῶν σὺν αὐτῷ ὁμοφρόνων -Ἀρχιεπισκόπων, Ἐπισκόπων, ἱερέων, μοναχῶν, θεολόγων Καθηγητῶν Πανεπιστημίου καί ὄχι μόνον, ἀλλά καί λαϊκῶν- κινδυνεύουμε νά μᾶς εἰσάγουν σέ ὁλέθριο πειρασμό, ὅπου διακυβεύεται ἡ σωτηρία μας, ἐάν καί ἐμεῖς συμφωνοῦμε (ἢ καί κωφεύουμε) μέ τόν «πρῶτο» καί τούς σὺν αὐτῷ. Διακυβεύουν τή σωτηρία τους, ἀλλά καί ἡ δική μας σωτηρία διακυβεύεται, ἐφόσον συμφωνοῦμε ἢ μένουμε σιωπηλοί καί ἀμέτοχοι μπροστά σ' αὐτόν τόν ὁλέθριο χαλασμό τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας.

Βρισκόμαστε, δυστυχῶς, ἐνώπιον ἐνός πρωτοφανοῦς καί πολυῶδου πειρασμοῦ, πού ἀπειλεῖ νά προκαλέσει μεγάλη ἀναταραχή, σοβαροῦς κραδασμούς καί ἰσχυροῦς κλυδωνισμούς στό σκάφος τῆς Ἐκκλησίας καί θά ἔχει ὡς συνέπεια τριβές, διχοστασίες, διασπάσεις καί σχίσματα μέ μεγάλες θλίψεις καί δοκιμασίες γιά τούς πιστούς.

«Γρηγορεῖτε καί προσεύχεσθε, ἵνα μή εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν»^[14], μᾶς καλεῖ ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός. Γι' αὐτό καί ἀπέναντι σέ τέτοιες ὁλέθριες πρακτικές καί τακτικές δέν θά πρέπει, σέ καμμία περίπτωση, νά ὑπάρξει ἀδράνεια, χαλάρωση, ἐφησυχασμός, φόβος ἢ δειλία ἐκ μέρους τῶν πιστῶν. Χρειάζεται ἐνημέρωση, ἐγρήγορηση, ἐπαγρύπνηση, ἡ ὁποία πρακτικῶς ἐκφράζεται μέ τήν ὀντολογικοῦ χαρακτήρα, σωστική καί ἀνατρεπτική μετάνοια καί τή συνεχή ἔντονη καί ἔμπονη προσευχή. Ἀπαιτεῖται ἀνδρεῖο καί ἐν Χριστῷ ὁμολογιακό φρόνημα, θάρρος, πνευματική λεβεντιά, καί παρεμβάσεις τέτοιες, πού θά σταθοῦν ἀνάχωμα στοὺς ὅποιους σχεδιασμούς καί ἐπιβουλές τῶν οἰκουμενιστῶν, κληρικῶν καί λαϊκῶν.

Ἄς γνωρίζουν καλά ὅλοι, ὅσοι ἀπεργάζονται ὅλα αὐτά τά ἀντορθόδοξα σχέδια, ὅτι δέν πρόκειται νά δεχθοῦμε τετελεσμένα. Εἶναι καθῆκον ὅλων μας νά μὴν σιωπήσουμε. Εἶναι καθῆκον μας νά ἐκφράσουμε τήν ὀρθόδοξη δογματική μας συνείδηση, τόν διαχρονικό ἀγιοπνευματικό λόγο τῶν Ἀγίων Πατέρων, τῶν Ἀγίων Οἰκουμενικῶν καί Τοπικῶν Συνόδων, τόν αὐθεντικό καί ζωντανό λόγο τῶν συγχρόνων γερόντων μας καί ὅλων, ὅσοι παραμένουν πιστοί στήν παράδοση τῆς Ὁρθοδοξίας καί πορεύονται «ἐπόμενοι τοῖς ἁγίοις Πατράσι».

Σύμφωνα μέ τούς Ἁγίους Πατέρες, ἡ ὀρθή πίστη, τά ὀρθά δόγματα εἶναι βασική προϋπόθεση τῆς σωτηρίας μας. Ἄς μᾶς ἀξιώσει ὁ Πανοικτίρμων Ἅγιος Τριαδικός Θεός μας, διά πρεσβειῶν τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου καί πάντων τῶν Ἀγίων, νά παραμείνουμε παντί σθένει καί πάσῃ δυνάμει «πιστοί ἄχρι θανάτου»^[15] στήν παραδεδομένη Ὁρθόδοξη Πίστη μας καί τήν ἀναλλοίωτη ἀλήθεια τῶν Ἀγίων Πατέρων μας.

Οἱ γρηγοροῦντες, κατὰ τήν ἐκκλησιαστική συνείδηση, πιστοί παραμένουμε -εὐγνωμόνως- ἀκλόνητοι στήν Ἐκκλησία μέ τόν διαχρονικό Νικητή, τόν γλυκύτατο Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό^[16]. Οἱ ἐμπνευστές καί σχεδιαστές τῆς ἀλλοιώσεως τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας καί ἀποδομητές τῆς ἐνότητος τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας, πρέπει νά γνωρίζουν, ὅτι «σκληρόν πρὸς κέντρα λακτίζειν»^[17]. Ὁ Πανάγιος Τριαδικός Θεός μας θά συντρίψει κάθε οἰκουμενιστική καί αἵρετίζουσα

έπηρμένην όφρύν^[18] καί άλαζονική κεφαλή, όποια θέση καί άν κατέχει στόν θεανθρώπινο όργανισμό τής Έκκλησίας μας.

Προσφιλέστατοι άδελφοί μας, «Ζή Κύριος ό Θεός τών δυνάμεων»^[19]! Μέγα τό Όνομα τής Αγίας Τριάδος!

^[1] Οίκουμενικοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου, Άπαντητικό Γράμμα στήν από 14/01/2019 έπιστολή τοῦ Αρχιεπισκόπου Άλβανίας Άναστασίου, 20 Φεβρουαρίου 2019:

<https://ec-patr.org/apantitiko-gramma-toy-oikoymenikoy-patriarchoy-stin-apo-14/>

^[2] Η «Σύνοδος» τής Κρήτης ήταν μία άπλή Σύναξη Προκαθημένων μέ συμβολική παρουσία μερίδος Έπισκόπων, από τήν όποία άπεΐχαν 4 συνολικά τοπικές Όρθόδοξες Έκκλησίες πού έκπροσωποῦν τό μεγαλύτερο πληθυσμιακά ποσοστό Όρθοδόξων παγκοσμίως. Μέ τίς άποφάσεις τής Συνόδου, γιά πρώτη φορά στήν δυσχιλιετή ιστορία τής Έκκλησίας, δόθηκε ή ιδιότητα τής Έκκλησίας σέ πληθώρα έτεροδόξων χριστιανικών κοινοτήτων.

^[3] Στο Κείμενο τής Έγκυκλίου τής «Συνόδου» τής Κρήτης τό Κεφάλαιο Ι τιτλοφορείται, « Η Έκκλησία: Σώμα Χριστοῦ, εΐκών τής Αγίας Τριάδος», https://www.holycouncil.org/encyclical-holy-council_el

^[4] Αγίου Γρηγορίου Παλαμά, *Περί έκπορεύσεως τοῦ Αγίου Πνεύματος*

^[5] Δέν ὑπάρχει δηλ. 1^{ος}, 2^{ος}, 3^{ος}, γι' αυτό καί λέγουμε «Δόξα τῷ Πατρί καί τῷ Υἱῷ καί τῷ Αγίῳ Πνεύματι». Τά τρία Όνόματα τών τριῶν Προσώπων κατά παράταξη ισότητας καί όχι άξιολογικά. (Μ. Βασίλειος)

^[6] Αγίου Βικεντίου, Έπισκόπου Λε(ι)ρίνου (450 μ.Χ.)

^[7] Κανών Γ΄: «Τόν μέν τοι Κωνσταντινουπόλεως έπίσκοπον έχειν τὰ πρεσβεΐα τής τιμής μετὰ τόν τής Ρώμης έπίσκοπον, δια τὸ εΐναι αὐτήν νέαν Ρώμην».

^[8] Κανών ΚΗ΄: «Καί τῷ αὐτῷ σκοπῷ κινούμενοι οἱ έκατὸν πεντήκοντα θεοφιλέστατοι έπίσκοποι, τὰ ἴσα πρεσβεΐα άπένειμαν τῷ τής Νέας Ρώμης άγιωτάτῳ θρόνῳ, εὐλόγως κρίναντες, τήν βασιλεία καί συγκλήτῳ τιμηθεΐσαν πόλιν, καί τών ἴσων άπολαύουσαν πρεσβείων τῇ πρεσβυτέρῳ βασιλίδι Ρώμῃ, καί έν τοῖς έκκλησιαστικοῖς ὡς έκείνην μεγαλύνεσθαι πράγμασι, δευτέραν μετ' έκείνην ὑπάρχουσαν».

^[9] Κολασ. 1,18. Μτφ. Καί Αὐτός εΐναι ή Κεφαλή τοῦ σώματος, δηλ. τής Έκκλησίας. Εΐναι ή άρχή, ό πρωτότοκος έκ τών νεκρῶν, γιά νά γίνει Αὐτός ό πρώτος σέ ὅλα.

^[10] Αρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, *Τό κείμενο τής Ραβένας καί τό πρωτεΐο τοῦ Πάπα*, περ. «Έν Συνειδήσει», έκδ. Ί. Μ. Μεγάλου Μετεώρου, Ιούνιος 2009, σελ. 97

[\[11\]](#) Ἰω. 16, 13

[\[12\]](#) Πράξεις 15, 28

[\[13\]](#) Ἰω. 16, 13: «ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν· οὐ γὰρ λαλήσει ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὅσα ἂν ἀκούσῃ λαλήσει, καὶ τὰ ἐρχόμενα ἀναγγελεῖ ὑμῖν». Μτφ.: Ἀλλά ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, θὰ σᾶς ὁδηγήσῃ σὲ ὅλη τὴν ἀλήθεια, διότι δὲν θὰ μιλήσῃ ἀπὸ τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ θὰ πεῖ ὅσα ἀκούσῃ καὶ θὰ σᾶς ἀναγγεῖλῃ ἐκεῖνα ποὺ μέλλουν νὰ συμβοῦν.

[\[14\]](#) Ματθ. 26, 41

[\[15\]](#) Ἀποκ. 2, 10

[\[16\]](#) «Ἐξῆλθεν νικῶν καὶ ἵνα νικήσῃ», Ἀποκ. 6, 2

[\[17\]](#) Πξ. 26, 14

[\[18\]](#) Ἰαμβικές Καταβασίες Χριστουγέννων, ΩΔΗ Γ': «Νεῦσον πρὸς ὕμνους, οἰκετῶν Εὐεργέτα, ἐχθροῦ ταπεινῶν, τὴν ἐπηρμένην ὀφρύν· φέρων τε παντεπόπτα, τῆς ἀμαρτίας ὑπερθεν ἀκλόνητον, ἐστηριγμένους, Μάκαρ μελωδούς, τῇ βάσει τῆς πίστεως». (Μετάφραση: Εὐεργέτα Χριστέ, πρόσδεξε μέ συμπάθεια τοὺς ὕμνους τῶν δούλων Σου, ταπεινώνοντας τὴν ἀλαζονικὴ ἔπαρση τοῦ ἐχθροῦ-διαβόλου καὶ ἀπαλλάσσοντας τοὺς ὑμνητές Σου, μακάριε Παντεπόπτα, ἀπὸ τὴν ἀμαρτία, ἀκλόνητα στηριγμένους στό θεμέλιο τῆς πίστεως.)

[\[19\]](#) Βασιλειῶν Γ', 17, 1